

Zondagmorgen, net wakker geworden door het gefluit van een merel, lig ik stil op mijn rug met mijn ogen gesloten. Een warme hand glijdt onder mijn nachthemd en kruipt omhoog naar mijn borsten.

‘Ben je al wakker?’ fluistert een stemmetje in mijn oor. Dat kan ik niet ontkennen, maar ik blijf doodstil liggen. Liever spring ik zo uit bed. Doe ik andere dingen. Straks na het ontbijt uitgebreid de krant lezen. Een knutselwerkje maken voor mijn kleuters. Was opruimen, met de radio aan. Dat kan allemaal best wachten, maar ik heb ook een knorrende maag.

‘Hm, ik wil eerst ontbijten. En ik heb nog een hoop te doen.’

‘Is dat belangrijker dan vrijen, op zondagmorgen? We doen het niet eens elke week. Jij verzint wel héél vaak smoesjes. Doe ik iets niet goed?’ Zijn hand masseert mijn buik.

Ik slaak een diepe zucht. ‘Dat is het niet.’

‘Wat is het wel?’ Hij heeft zich opgericht en hangt als een onweerswolk boven me.

‘Ik heb er nu geen zin in. Het voelt zo strak vanbinnen.’

‘Daar heb je toch middeltjes voor, bij de drogist.’

‘Weet ik, maar ik ben toch geen oud wijf.’

‘Ga een keer naar de huisarts.’

Ik geef geen antwoord. Richard slaakt een diepe zucht en zwaait zijn benen over de rand. Even later hoor ik hem plassen. Snel schiet ik mijn duster aan en loop de trap af om de tafel te dekken. Als hij even later de keuken binnen

komt, pruttelt het koffiezetapparaat.